

UVODNI BIBLIJSKI REDCI

Treće tromjesečje 2019.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, temelje se na riječima
Duha proroštva iz knjige Ellen G. White,
Naš brižni Otac, Znaci vremena, Zagreb 2013.
Neka ove nadahnute i poučne misli,
uz nekoliko prethodnih riječi pozdrava,
posluže kao uvod u bogoslužje.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2019.
Za internu uporabu

6. srpnja 2019.

Čin vjere

“Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo.” (Hebrejima 11,1)

Vjera nije temelj našeg spasenja, ali je veliki blagoslov — oko koje vidi, uho koje čuje, noge koje trče, ruka koja hvata. To je sredstvo, a ne cilj. Ako je Krist dao svoj život da spasi grešnike, zašto ne bismo iskoristili taj blagoslov? Moja vjera to prihvaća, tako da je moja vjera jamstvo za ono čemu se nadam i dokazivanje onoga što ne vidim. Tako počivajući i vjerujući, imam mir s Bogom u svojem Gospodinu Isusu Kristu. (*Bible Commentary*, sv. 6, 1073)

Vjera, spasonosna vjera ... jest čin duše kojim se cijeli čovjek predaje skrbi i upravi Isusa Krista. On prebiva u Kristu i Krist prebiva u duši vjerom kao vrhovni gospodar. Vjernik posvećuje svoju dušu i tijelo Bogu i sa sigurnošću može reći da je Krist u stanju sačuvati ono što Mu je povjerio od toga dana. Svi koji tako postupe, bit će sačuvani za vječni život. Tu će biti sigurnost da je duša oprana u Kristovoj krvi, odjevena u Njegovu pravednost i dragocjena u Isusovim očima. (*Manuscript 6*, 1889.)

Zapamtite da je vježbanje vjere sredstvo da je sačuvate. Ako stalno sjedite u jednom položaju, bez kretanja, vaši mišići će ostati bez snage, a udovi izgubiti moć kretanja. Isto vrijedi i u pogledu vašeg vjerskog iskustva. Morate vjerovati u Božja obećanja. ... Vjera će se usavršavati vježbanjem i aktivnošću. (*Letter 355*, 1904.)

Od najvećeg nam je značenja da okružimo dušu ozračjem vjere. Svakoga dana odlučujemo o vlastitoj vječnoj sudbini u skladu s ozračjem koje okružuje dušu. Pojedinačno smo odgovorni za utjecaj koji vršimo, a posljedice koje nismo u stanju vidjeti proizići će iz naših riječi i djela. Kad bi Bog spasio Sodomu samo zbog deset pravednika, kakav bi utjecaj na dobro mogao proizići kao rezultat vjernosti Božjeg naroda kad bi svatko tko ispovijeda Kristovo ime bio istodobno odjeven u Njegovu pravednost? (*Undated Manuscript 43*)

13. srpnja 2019.

Djelotvorna vjera

“I da budem u njemu, ne pravednošću koja bi bila moja — onom koja dolazi od Zakona — nego onom koja se dobiva po vjeri u Krista, pravednošću koja dolazi od Boga na osnovi vjere.” (Filipljanima 3,9)

Jedno je čitati i proučavati Bibliju, a potpuno drugo imati njezinim vršenjem ta životvorna, posvećujuća načela urezana u dušu. ... “Da, milošću ste spašeni — po vjeri.” (Efežanima 2,8) Um treba biti obrazovan da bi se vježbao u vjeri umjesto da njeguje sumnju, nepovjerenje i ljubomoru. Mi previše olako promatramo prepreke kao nemogućnosti. Imati vjeru u Božja obećanja, ići u vjeri naprijed ne dopuštajući da nama upravljaju okolnosti, lekcija je koja se teško uči. Ipak, očita je potreba da svako Božje dijete nauči ovu lekciju. Božja milost u Kristu uvijek će nam biti dragocjena jer nam osigurava jedini put približavanja Bogu. ...

Vjera spomenuta u Božjoj riječi poziva na život u kojem je vjera u Krista aktivno, živo načelo. Božja je volja da se vjera u Krista dovodi do savršenstva djelima; On povezuje spasenje i vječni život onih koji vjeruju s ovim djelima, a preko njih omogućuje da svjetlo istine ode u sve zemlje i narode. To je rod djelovanja Božjeg Duha.

Mi pokazujemo svoju vjeru u Boga poslušnošću Njegovim zapovijedima. Vjera je uvijek izražena riječima i postupcima. Ona proizvodi praktične rezultate, jer je vitalni element u životu. Život koji je oblikovan po vjeri razvija odlučnost da napreduje, da ide naprijed prateći Kristove stope. (*Review and Herald*, 17. ožujka 1910.)

Mi smo bili izvađeni kao grubo kamenje iz kamenoloma svijeta oštricom istine i stavljeni u Božju radionicu. Onaj tko ima istinsku vjeru u Krista kao svojeg osobnog Spasitelja, otkrit će da istina nedvosmisleno ostvaruje svoje djelo za njega. Njegova vjera je djelotvorna. ... Mi ne možemo stvoriti vlastitu vjeru, ali možemo biti Kristovi suradnici u poticanju njezinog razvoja i njezine pobjede. (*Manuscript 32*, 1894.)

20. srpnja 2019.

Naš primjer u poslušnosti

“Ta na to ste i pozvani, jer je i Krist trpio za vas i ostavio vam primjer da idete njegovim stopama; on koji ne učini grijeha i u čijim se ustima ne nađe prijevare.” (1. Petrova 2,21.22)

Pred nama se otvara predivna mogućnost da budemo kao Krist — poslušni svim načelima Božjeg zakona. Ali sami smo potpuno nemoćni u postizanju ovog uvjeta. Sve što je u čovjeku dobro, do njega dolazi preko Krista. Moramo imati svetost koju objavljuje Božja riječ da bismo mogli biti spašeni, a ona je rezultat djelovanja božanske milosti dok se u pokornosti saginjemo pred stegom i ograničavajućim utjecajem Duha istine.

Čovjekova poslušnost može biti savršena samo pomoću miomirisnog kada Kristove pravednosti, koji ispunjava božanskim mirisom svako djelo istinske poslušnosti. Dio koji stoji do kršćanina jest da ustraje u pobjeđivanju svake mane karaktera. Stalno se treba moliti Spasitelju da izliječi nemir njegove bolesne duše. On na raspolaganju ima mudrost i snagu bez koje ne bi mogao pobijediti. One pripadaju Gospodinu, a On ih daruje onima koji u poniznosti i pokajanju zatraže pomoć. ...

Bog će ispuniti više od najviših očekivanja onih koji imaju pouzdanje u Njega. On želi da se sjetimo da kada smo ponizni i skrušeni, upravo tada stojimo na mjestu na kojem nam se On može objaviti i objavit će nam se. Drago Mu je kada se pozivamo na prošle milosti i blagoslove kao na razlog zbog kojeg bi nas trebao nagraditi višim i većim blagoslovima. Počašćen je kad Ga ljubimo i pokazujemo svjedočanstvo istinitosti svoje ljubavi držeći Njegove zapovijedi. Počašćen je kada odvajamo sedmi dan kao odvojen i svet. Za one koji to čine, subota je znak. ... Bog izjavljuje: “Ja sam Jahve koji ih posvećujem.” (Ezekiel 20,12) Posvećenje znači zajedništvo s Bogom koje je prešlo u naviku. Ne postoji ništa tako veliko i moćno kao Božja ljubav prema Njegovoj djeci. (*Review and Herald*, 15. ožujka 1906.)

27. srpnja 2019.

Najuzvišenija kultura

“Blago čovjeku koji je stekao mudrost, i čovjeku koji je zadobio razboritost.” (Izreke 3,13)

Strah Gospodnji početak je mudrosti, a čovjek koji se trajno suobličava prema božanskom uzoru najplemenitiji je primjer Božjeg djelovanja. ... Istinska pobožnost u svakidašnjem posvećenju i službi Bogu, donosi najvišu kulturu uma, duše i tijela. ... Dodjeljivanje božanske sile ukazuje čast našoj iskrenoj težnji za mudrošću primijenjenoj u savjesnom korištenju naših najviših sposobnosti na čast Bogu i blagoslov našim bližnjima. Budući da su ove sposobnosti potekle od Boga, a ne nastale same od sebe, one bi trebale biti cijenjene kao talenti od Boga koji će biti korišteni u Njegovoj službi.

Prema sposobnostima uma povjerenim od Neba trebamo se ponašati kao prema višim silama koje će vladati nad kraljevstvom tijela. Urođeni apetiti i strasti podvedeni su pod kontrolu savjesti i duhovnih sklonosti. ... Vjera Isusa Krista nikada ne ponižava svojeg primatelja, nikada ga ne čini sirovim ili grubim, neučtivim ili oholim, strastvenim i tvrdog srca. Naprotiv, ona oplemenjuje ukus, posvećuje prosuđivanje, čisti i oplemenjuje misli dovodeći ih u pokornost Isusu Kristu.

Božji ideal za Njegovu djecu uzvišeniji je nego što mogu dostići najviše ljudske misli. Živi Bog dao je u svojem svetom Zakonu prijepis vlastitog karaktera. Najveći Učitelj kojeg je svijet ikada upoznao jest Isus Krist. A koje mjerilo svi koji vjeruju u Njega trebaju postići? “Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen otac vaš nebeski.” (Matej 5,48) Kao što je Bog savršen u svojoj visokoj sferi djelovanja, tako i čovjek može biti savršen u svojoj sferi ljudskog djelovanja. Ideal kršćanskog karaktera je sličnost Kristu. Tu se otvara pred nama put stalnog napredovanja. Imamo cilj koji treba dostići, zadobivanje svega onoga što podrazumijeva dobro, čisto, plemenito i uzvišeno. Trebala bi postojati stalna težnja i neprekidni napredak što dalje i što više prema savršenstvu karaktera. (*Manuscript 16, 1896.*)

3. kolovoza 2019.

Krist u mislima

“Pronikni me svega, Bože, srce mi upoznaj, iskušaj me i upoznaj misli moje: pogledaj, ne idem li putem pogubnim, i povedi me putem vječnim!” (Psalam 139,23.24)

Malo njih shvaća da im je dužnost vladati mislima i maštom. Teško je zadržati svoj nediscipliniran um usmjeren prema korisnim temama. Ali ako misli nisu pravilno zaposlene, vjera ne može napredovati u duši. Um mora biti zaokupljen svetim i vječnim temama, ili će se baviti beznačajnim i površnim mislima. Intelektualne i moralne snage moraju biti disciplinirane, a one će se ... usavršavati vježbanjem.

Da bismo pravilno razumjeli ovaj predmet, moramo zapamtiti da su naša srca prirodno izopačena i da mi sami po sebi ne možemo slijediti ispravan smjer. Samo Božjom milošću, ujedinjenom s najiskrenijim naporima s naše strane, možemo zadobiti pobjedu. Um, kao i srce, moraju biti posvećeni službi Bogu. On polaže pravo na sve u vezi s nama. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 544)

Malo njih vjeruje da je čovječanstvo potonulo toliko nisko kao što jest, ili da je toliko temeljno loše, tako očajnički protiv Boga, kao što jest. ... Kada um nije pod neposrednim utjecajem Božjega Duha, Sotona ga oblikuje po svojem izboru. Sve umne sile kojima on upravlja, okrenut će k senzualnom. On se neposredno protivi Bogu u svojim ukusima, pogledima, željama, onome što mu se sviđa i ne sviđa, izboru stvari i djelovanju, i nema nikakve privlačnosti u onome što Bog voli ili odobrava, već uživa u onim pojedinostima koje Bog prezire. ...

Ako Krist prebiva u srcu, On će biti u svim našim mislima. Naše najdublje misli bavit će se Njime, Njegovom ljubavlju i čistoćom. On će ispunjavati sve odaje uma. Naši osjećaji imat će svoje središte u Isusu. Sve naše nade i očekivanja bit će povezani s Njim. Živjeti život sada vjerom u Božjega Sina, očekivati s radošću i ljubavlju Njegovo pojavljivanje, bit će najveća radost duše. On će biti kruna našeg veselja. (*Letter 8*, 1891.)

10. kolovoza 2019.

Zlato kršćanskog karaktera

“Dobro je ime bolje od velika bogatstva, i bolja je naklonost od srebra i zlata.” (Izreke 22,1)

Ljudi mogu žudjeti za slavom i čašću. Mogu željeti veliko ime. Kod nekih je posjedovanje kuća, zemljišta, mnogo novca i onog što bi ih učinilo velikima prema svjetovnim mjerilima, vrhunac njihove ambicije. Oni žele dostići mjesto s kojega mogu pogledati nadalje s osjećajem nadmoći nad siromašnima. Svi takvi grade na pijesku i njihova kuća će iznenada pasti. Nadmoć nečijeg položaja nije prava veličina. Ono što ne povećava vrijednost duše, samo po sebi je bez stvarne vrijednosti. Jedino za čim vrijedi težiti jest veličina duše u očima Neba. Pravu i uzvišenu narav vašeg posla možda nikada nećete saznati. Vrijednost vlastitog bića možete mjeriti samo vrijednošću onog Života koji je dan za spasenje svih koji će Ga primiti.

Svaki će čovjek imati neku procjenu vlastite vrijednosti tek kada postane Kristov suradnik, kada bude obavljao djelo koje je Krist vršio — ispunjavanje svijeta Kristovom pravednošću — kada bude ispunjavao nalog Svevišnjega. ... Nalog dan učenicima predan je svima koji su povezani s Kristom. Oni trebaju spremno podnijeti bilo koju i svaku moguću žrtvu zbog radosti da vide spašene duše koje su ginule bez Krista. ...

Najviša čast koja može biti ukazana ljudskim bićima, bili oni mladi ili stari, bogati ili siromašni, jest da im bude dopušteno da podižu potlačene, da tješe iznemogle. Svijet je prepun patnje. Idite i propovijedajte Evanđelje siromašnima; liječite bolesne. To je posao koji treba biti povezan s porukom Evanđelja. “Siromasima se propovijeda Radosna vijest.” (Matej 11,5) Božji suradnici trebaju Isusovom ljubavlju ispuniti prostor koji zauzimaju u svijetu. ... Kristova ljubav u srcu izražava se na djelu. ...

Pravo je bogatstvo istinska vjera i prava ljubav. One čine karakter potpunim u Kristu. Kada bi bilo više vjere, jednostavne, pune povjerenja u Isusa, bilo bi i ljubavi, čiste ljubavi, koja je zlato kršćanskog karaktera. (*Manuscript 61, 1898.*)

17. kolovoza 2019.

Ljubazne i uljudne riječi

“Gospod Jahve dade mi jezik vješt da znam riječju krijeviti umorne. Svako jutro on mi uho budi da ga slušam kao učenici.” (Izaija 50,4)

Ono što je Krist bio u svojem životu na Zemlji, to treba biti svaki kršćanin. On je naš primjer ne samo u svojoj besprijekornoj čistoći, već i u strpljenju, nježnosti i zaraznoj društvenosti. Bio je čvrst kao stijena kada se radilo o istini i dužnosti, ali uvijek ljubazan i uljudan. Njegov život je savršena ilustracija prave uljudnosti. ... Njegova prisutnost unosila je čistije ozračje u dom, a Njegov život bio je kao kvasac koji djeluje usred elementarnata društva. Nevin i neukaljan hodao je među nepromišljenima, nepristojnima, neuljudnima, usred nepoštenih carinika, nepravednih Samarijanaca, poganskih vojnika, grubih seljaka i mješovitog mnoštva.

Progovarao je riječ sućuti ovdje i riječ ohrabrenja ondje kad god je vidio umorne ljude primorane da nose teške terete. Dijelio je njihova bremena i ponavljao im lekcije koje je naučio iz prirode o Božjoj ljubavi, dobroti i sažaljenju. Nadahnjivao je nadom najgrublje i one koji najmanje obećavaju, nudeći im sigurnost uvjerenja da mogu postati besprijekorni, bezazleni i postići karakter koji će ih svima objaviti kao Božju djecu. ... Isus je sjedio kao počasni gost za stolom carinika, pokazujući svojim suosjećanjem i društvenom ljubaznošću da priznaje njihovo ljudsko dostojanstvo i ljudi su željeli postati dostojni Njegovog povjerenja. Na njihove žedne duše Njegove riječi padale su s blagoslovljenom, životodavnom silom. ...

Isusova vjera omekšava sve što je teško i grubo u ljudskoj naravi i uravnotežuje sve što je neuglađeno i oštro u načinu ophođenja. To je vrsta religije koja riječi čini nježnim i ponašanje privlačnim. Naučimo od Krista udružiti visok osjećaj moralne čistoće i poštenja s vedrinom u ophođenju. Ljubazni, uljudni kršćanin je najmoćniji argument koji se može dati u prilog Evanđelju. (*Signs of the Times*, 16. srpnja 1902.)

24. kolovoza 2019.

Ispit apetita

**“Naprotiv, ja bijem svoje tijelo i vučem ga kao roba, da sam ne budem odbačen pošto sam drugima propovijedao.”
(1. Korinćanima 9,27)**

Nakon krštenja Božji Sin ušao je u okrutnu pustinju da tamo bude iskušán od đavla. Skoro šest tjedana podnosio je muku gladi. ... Shvaćao je snagu apetita kod čovjeka i u ime grešnog čovjeka izdržao najvišu moguću kušnju na toj točki. Ovdje je zadobivena pobjeda koju samo nekolicina može cijiniti. Vladajuća sila izopačenog apetita i teškog grijeha zbog njegovog popuštanja može se razumjeti samo po dužini posta koji je naš Spasitelj izdržao da bi mu prekinuo moć. ...

Neumjerenost leži u temeljima svih moralnih zala poznatih čovjeku. Krist je otpočeo djelo otkupljenja upravo tamo gdje je počela propast. Pad naših praroditelja izazvan je popuštanjem apetitu. U otkupljenju, svladavanje apetita je prvo Kristovo djelo. (*Sufferings*, 10—12)

Božji Sin je vidio da čovjek ne može sam po sebi nadvladati ovu moćnu kušnju. ... Došao je na Zemlju i ujedinio svoju božansku moć s našim ljudskim naporima, kako bismo snagom i moralnom silom koju nam usađuje i mi mogli pobijediti. Oh! Kako je bez premca bilo silaženje Kralja slave na ovaj svijet da izdrži mučninu gladi i žestokih kušnji prepredenog neprijatelja, kako bi zadobio neograničenu pobjedu za čovjeka. Evo ljubavi kojoj nema ravne! Uza sve to, oni za koje je učinjena samo maglovito shvaćaju veliku milost.

Nisu samo muke gladovanja činile stradanje našeg Otkupitelja tako neizrecivo ozbiljnim. Bio je to osjećaj krivnje, proizišao iz zadovoljavanja apetita, koje je donijelo takvu strašnu nesreću na svijet i tako teško pritiskalo Njegovu božansku dušu. ...

S ljudskom naravi i užasnom težinom grijeha koja Ga je pritiskala, naš Spasitelj se odupro Sotoninoj moći u ovoj velikoj vodećoj kušnji koja ugrožava ljudske duše. Ako čovjek pobijedi u ovoj kušnji, može pobijediti i na svakom drugom području. (*Isto*)

31. kolovoza 2019.

Održati ljubav živom

“Žene, pokoravajte se svojim muževima, kako dolikuje u Gospodinu! Muževi, ljubite svoje žene i ne budite osorni prema njima!” (Kološanima 3,18.19)

Kolikih bi problema i kako velike plime boli i nesreće muževi i žene bili pošteđeni kada bi njegovali poštovanje, naklonost i lijepe riječi zahvalnosti s malim djelima pažnje i ljubaznosti koje su održale ljubav u životu i bile potrebne da zadobiju naklonost izabраниh bračnih drugova. Kad bi muž i žena nastavili njegovati ove znakove pažnje koji hrane ljubav, bili bi sretniji u društvu jedni drugih, a to bi imalo i posvećujući utjecaj na njihove obitelji. Imali bi u sebi mali svijet sreće i ne bi željeli otići izvan tog svijeta tragajući za novim privlačnostima i novim ljubavima. ...

Kada bi se srca održavala nježnim u našim obiteljima, kad bi bilo plemenitog, velikodušnog priklanjanja jednih prema drugima u ukusima i stavovima, kada bi žena tražila mogućnosti da izrazi svoju ljubav djelima ljubaznosti prema mužu, a muž pokazivao isto uvažavanje i ljubaznu brigu za ženu, djeca bi sudjelovala u istom duhu. Ovaj utjecaj prožimao bi dom, a od kakve bi plime jada bili sačuvani u obiteljima! ...

Svaki par koji se sjedinio u životnoj odanosti trebao bi se truditi da život osobe s kojom se udružio učini što je moguće sretnijim. Ono što cijenimo, pokušavamo sačuvati i, ako ikako možemo, učiniti još vrednijim. U bračnom ugovoru muževi i žene su ostvarili neku vrstu nagodbe, životnu investiciju i trebali bi učiniti sve da ne izgovaraju nestrpljive i razdražljive riječi, čak i više nego što su to činili prije braka, zato što su sada njihove sudbine sjedinjene za budući život kao muža i žene, i svatko od njih biva cijenjen upravo onoliko koliko je mukotrpnog truda uložio u zadržavanje i održavanje svježom ljubavi koja je bila toliko željno tražena i cijenjena prije braka. (*Review and Herald*, 12. listopada 1912.)

7. rujna 2019.

Glas dužnosti

“I što god nakaniš učiniti, učini dok možeš, jer nema ni djela ni umovanja, ni spoznaje ni mudrosti u Podzemlju u koje ideš.” (Propovjednik 9,10)

Glas dužnosti je Božji glas — urođeni i s Neba poslani vodič. Bilo da nam je ugodna ili neugodna, trebamo izvršiti obvezu koja na životnom putu leži neposredno pred nama. Ako bi Gospodin želio da prenesemo poruku Ninivi, sigurno Mu ne bi bilo drago da idemo u Jopu ili Kafarnaum. Bog ima razloge zbog kojih nas šalje u mjesto prema kojem su usmjerene naše noge. ...

Male životne pojedinosti razvijaju duh i određuju karakter. Oni koji zanemaruju male pojedinosti, neće moći izdržati teške kušnje kada dođu na njih. Zapamtite da se izgradnja karaktera ne završava dok god živimo. Svakoga se dana u građevinu postavlja dobra ili loša opeka. Ili gradite krivo ili s točnošću i ispravnošću kojima ćete izgraditi lijep hram za Boga. Zbog toga, u potrazi za velikim pojedinostima koje treba uraditi, ne zapostavite male mogućnosti koje do vas dolaze iz dana u dan. Onaj tko zanemaruje male pojedinosti a ipak sebi laska da je spreman učiniti predivne stvari za Gospodara, u opasnosti je od potpunog promašaja. Život se ne sastoji od velikih žrtava i predivnih dostignuća, već od malih pojedinosti. (RH, 29. prosinca 1910.)

Sve što ti dođe na ruku da činiš, čini po svojoj mogućnosti. Učini svoj posao ugodnim pjevanjem pjesama hvale. Da bi imao čist izvještaj u nebeskim knjigama, nikada se ne ljuti ili grdi. Neka tvoja svakidašnja molitva bude: “Gospodine, pomози mi da ovo učinim najbolje što mogu. ... Daj mi snage i vedrine. Pomози mi da u svoja djela unesem Spasiteljevu službu ljubavi.”

Gledajte na svaku dužnost, koliko god bila skromna, kao na ... dio službe Bogu. Ne dopustite da vas išta navede da zaboravite Boga. Unesite Krista u sve što radite. Tada će vaš život biti ispunjen sjajem i zahvalnošću. Vi ćete učiniti najbolje što ste mogli, krećući se naprijed veselo u službi Gospodinu, a srce će vam biti ispunjeno Njegovom radošću. (Letter 1, 1904.)

14. rujna 2019.

Živjeti za druge

“Po primjeru Sina Čovječjega, koji nije došao da mu služe, nego da on služi i da dadne svoj život kao otkup mjesto svih!” (Matej 20,28)

Mi ne smijemo živjeti samo za sebe. Krist je došao na ovaj svijet da živi za druge; ne da Mu služe, nego da On služi. Ako budete živjeli kao što je On živio, time govorite svijetu: “Gledajte Čovjeka s Golgote!” Vi pravilom i primjerom vodite druge na put pravednosti. (*Manuscript 11*, 1885.)

Sebičnost je grijeh kojemu se najčešće popušta, a koji nas odvaja od Boga i izaziva mnoge zarazne duhovne poremećaje. Gospodinu se možemo vratiti samo samoodricanjem. Sami po sebi ne možemo učiniti ništa, ali zahvaljujući Bogu koji nas snaži, možemo činiti dobro drugima i na ovaj način izbjeći zlo sebičnosti. Ne moramo ići u poganske zemlje da bismo ostvarili svoju želju da korisnim, nesebičnim životom sve posvetimo Bogu. Učinimo to u svojoj obitelji, u crkvi, među onima koji nas okružuju i s kojima poslužimo. Upravo se u svakidašnjim životnim dužnostima čovjek odriče samoga sebe i postaje pokoran. Pavao je mogao reći: “Dan za danom umirem.” (1. Korinćanima 15,31) Upravo nas svakidašnje umiranje u malim životnim poslovima čini pobjednicima. U želji da činimo dobro drugima, trebamo zaboraviti na sebe. Kod mnogih postoji određeni nedostatak ljubavi prema drugima. Umjesto da vjerno obavljaju svoju dužnost, oni radije traže vlastita zadovoljstva.

Bog svim svojim sljedbenicima jasno nalaže da svojim utjecajem i sredstvima budu na blagoslov drugima i da od Boga traže mudrost koja će ih osposobiti da učine sve što je u njihovoj moći da oplemene misli i osjećaje onih koji su izloženi njihovom utjecaju. Kad radimo za druge, osjetit ćemo radosno zadovoljstvo, unutarnji mir koji će biti dovoljna nagrada. Potaknuti uzvišenom i plemenitom željom da činimo dobro drugima, naći ćemo istinsku sreću u vjernom obavljanju raznovrsnih životnih dužnosti. (*Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 2, 111,112)

21. rujna 2019.

Nitko nije slobodan od kušnji

“Vama koje snaga Božja po vjeri čuva za spasenje što već stoji spremno da se objavi u posljednje vrijeme. Zato ćete klicati od radosti, iako se jedan čas — ako to mora biti — budete ožalostili raznim kušnjama.” (1. Petrova 1,5.6)

Nemojte misliti da je kršćanski život slobodan od kušnji. Kušnje će doći na svakog kršćanina. A i kršćanin i onaj tko ne prihvaća Krista za svojeg vođu, imat će kušnje. Razlika je u tome što ovaj drugi služi tiraninu za kojega se radi vrlo naporno, dok kršćanin služi Onome koji je umro da bi mu podario vječni život. Ne gledajmo na kušnju kao na nešto neobično, već kao na sredstvo kojim se čistimo i jačamo. “Svaku radost imajte, braćo moja, kad padate u različne napasti”, opominje Jakov, “znajući da kušanje vaše vjere stvara postojanost!” (Jakov 1,3)

U budućem ćemo životu razumjeti pojedinosti koje nas ovdje u velikoj mjeri zbunjuju. Shvatit ćemo koliko smo moćnog Pomocnika imali i kako su Božji anđeli bili poslani da nas čuvaju kada smo slušali savjet Božje riječi.

Svima koji Ga primaju, Krist će dati snagu da postanu Božji sinovi. On je prisutan u svakom trenutku kada nam je potrebna pomoć. Stidimo se svoje kolebljive vjere. Oni koji su svladani kušnjom mogu samo sebe okrivljavati zbog neuspjeha u odupiranju neprijatelju. Svi koji odluče, mogu doći Kristu i pronaći pomoć koja im je potrebna. ...

“Slavit ću ljubav Jahvinu, slavna djela njegova — za sve što nam Jahve učini, za veliku dobrotu domu Izraelovu što nam je iskaza u svojoj samilosti, u obilju svoje ljubavi. Reče: ‘Dosta, oni su narod moj, sinovi koji se neće iznevjeriti!’ I on im posta Spasiteljem u svim njihovim tjeskobama. Nije slao poslanika ni anđela, nego ih je sam spasio. U svojoj ljubavi i samilosti sam ih je otkupio, podigao ih i nosio u sve dane od davnine.” (Izaija 63,7-9) (*Review and Herald*, 9. lipnja 1910.)

28. rujna 2019.

Snaga za danas

“I tu ću trećinu kroz oganj provesti, pročistit ću ih kao što se pročišćuje srebro, iskušat ih kao što se srebro iskušava. I on će zazivati ime moje, a ja ću mu se odazvati i reći ću: ‘Moj je to narod!’ a on će reći: ‘Jahve je Bog moj!’” (Zaharija 13,9)

Na osnovi prolaska kroz kušnje Gospodin dokazuje snagu svoje djece. Je li srce bilo dovoljno jako da ga podnese? Je li savjest ostala neopterećena? Svjedoči li Duh našem duhu da smo djeca Božja? To Gospodin utvrđuje iskušavajući nas. U peći nevolje čisti nas od svake troske. ...

Kristova ljubav prema Njegovoj djeci je snažna isto kao što je i nježna. To je ljubav jača od smrti, zato što je On umro za nas. To je ljubav postojanija od ljubavi majke prema svojoj djeci. Majčina se ljubav može promijeniti, ali Kristova ljubav je nepromjenjiva. “Siguran sam da nas neće ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sile, ni visina, ni dubina, ni bilo koje drugo stvorenje moći rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Kristu Isusu, Gospodinu našem.” (Rimljanima 8,38.39)

U svakoj kušnji imamo veliku utjehu. Zar naš Spasitelj nije ganut osjećajem naše slabosti? Zar i On nije iskušan u svemu kao što smo mi? I zar nas nije pozvao da Mu donesemo sve svoje terete i brige? Zato se nemojmo osjećati jedno zbog opterećenja sutrašnjice. Hrabro i radosno nosimo današnji teret. Moramo imati današnje povjerenje i vjeru. Od nas se ne traži da živimo u nekim većim okvirima, nego u svakom novom danu kao u zasebnoj cjelini. Onaj koji nam daje snagu za danas, dat će nam i snagu za sutra. ...

Ništa ne ranjava dušu kao oštre strelice nevjerovanja. Kada kušnja dođe, kao što će sigurno doći, ne brinite se niti se žalite. Tišina u duši čini Božji glas izrazitijim. “Obradovaše se tišini.” (Psalam 107,30) Zapamtite da su ispod vas vječne ruke. “Smiri se pred Jahvom i njemu se nadaj.” (Psalam 37,7) On vas vodi u luku iskustva u milosti. (*Signs of the Times*, 5. studenoga 1902.)

“Ljudi ne dolaze u zajednicu s Nebom tražeći neko sveto brdo ili hram. Vjera se ne smije ograničiti na vanjske oblike i obrede. Vjera koja dolazi od Boga jedina je vjera koja vodi k Bogu. Da bismo Mu pravilno služili, moramo biti rođeni od božanskog Duha. To će očistiti srce i obnoviti um, omogućavajući nam da bolje upoznamo i više volimo Boga. To će nam dati dragovoljnu poslušnost svim Njegovim zahtjevima. To je pravo bogoslužje. To je plod djelovanja Svetoga Duha. Svaku iskrenu molitvu Duh oblikuje i Bog prima takvu molitvu. Kad god duša čezne za Bogom, pokazuje se djelovanje Duha i Bog će se otkriti takvoj duši. Bog traži takve poštovatelje. On čeka da ih primi i da ih učini svojim sinovima i kćerima.”

(Ellen G. White, *Isusov život*, 139)

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com